

**Uchwała w sprawie nadania dr Krystianowi Barzykowskiemu stopnia doktora
habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie psychologia,
podjęta przez komisję habilitacyjną powołaną w celu przeprowadzenia
postępowania habilitacyjnego**

Postępowanie w sprawie nadania dr Krystianowi Barzykowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych (dyscyplina: psychologia) prowadzone było zgodnie z przepisami ujętymi w:

- ❑ *Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. Poz. 1668),;
- ❑ *Ustawie z dnia 30 sierpnia 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. Poz. 1669);
- ❑ *Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych* (Dz. U. poz. 1818);
- ❑ *Komunikacie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 18 grudnia 2019 r. Załącznik: Wykaz czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych wraz z przypisaną liczbą punktów*;
- ❑ *Procedury postępowań o nadanie stopni naukowych na Uniwersytecie Jagiellońskim*, uchwalonej przez Senat Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Komisja powołana została w trybie przedstawionym w rzeczonych ustawach i załączniku do uchwały Rady Naukowej Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu Jagiellońskiego. W jej skład wchodziły następujące osoby:

Prof. dr hab. Piotr Oleś (Instytut Psychologii, Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II w Lublinie) – przewodniczący,

Dr hab. Aleksandra Gruszka-Gosiewska, prof. UJ (Instytut Psychologii Uniwersytet Jagielloński w Krakowie) – sekretarz,

Prof. dr hab. Ewa Czerniawska (Wydział Psychologii, Uniwersytet Warszawski) – recenzentka,

Prof. dr hab. Krzysztof Jodzio (Instytut Psychologii, Uniwersytet Gdański) – recenzent,

Prof. dr hab. Maciej Karwowski prof. UW (Instytut Psychologii, Uniwersytet Wrocławski) – recenzent,

Dr hab. Maciej Władysław Haman, prof. UW (Wydział Psychologii, Uniwersytet Warszawski) – recenzent,

Prof. dr hab. Michał Wierzchoń (Instytut Psychologii, Uniwersytet Jagielloński) – członek

Komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę:

1. Osiągnięcie naukowe,
2. Aktywność naukową,
3. Osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne,
4. Autoreferat sporządzony przez Habilitanta.

Podstawą sformułowanych przez komisję ocen dokonań wymienionych powyżej były:

- ❑ osiągnięcie naukowe habilitanta, zatytułowane "Poznawcze mechanizmy mimowolnego i zamierzonego przywoływania wspomnień autobiograficznych", to cykl 10 artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach znajdujących się w wyżej przytoczonym ministerialnym wykazie czasopism naukowych.
- ❑ zestawiony przez habilitanta wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej;
- ❑ sporządzony przez habilitanta autoreferat;
- ❑ sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych habilitanta.

Posiedzenie komisji odbyło się dnia 8 maja 2023 r. w siedzibie Instytutu Psychologii UJ w Krakowie. Obecni byli wszyscy członkowie komisji.

Posiedzenie komisji przebiegało w dwóch fazach. W pierwszej fazie Komisja poprosiła habilitanta, aby – zgodnie z §20, RIV Procedury postępowań o nadanie stopni naukowych na Uniwersytecie Jagiellońskim, uchwalonej przez Senat Uniwersytetu Jagiellońskiego – przedstawił:

- 1) swoje osiągnięcie habilitacyjne; sekretarz komisji wcześniej poprosiła habilitanta, aby przygotował prezentację na ten temat;
- 2) ponieważ recenzje zostały udostępnione habilitantowi i członkom komisji przed jej posiedzeniem, recenzenci nie przedstawiali swoich recenzji;
- 3) członkowie komisji zgłaszali uwagi i zadawali pytania;
- 4) habilitant udzielił odpowiedzi na zadane przez członków komisji pytania, a w ramach swej prezentacji odniósł się do niektórych uwag zawartych w recenzjach.

Ta faza postępowania została przez sekretarz komisji zaprotokołowana.

Druga faza postępowania komisji nie była dostępna Doktorowi Barzykowskiemu. Był jednak poinformowany przez przewodniczącego, że po zakończeniu pracy komisji otrzyma informację o wyniku głosowania nad uchwałą.

W drugiej fazie postępowania Komisja dokonała: (a) szczegółowej oceny osiągnięcia naukowego oraz (b) dodatkowego dorobku habilitanta, jak również oceny odpowiedzi na pytania zadawane przez członków komisji w pierwszej fazie postępowania, oraz (c) oceny dorobku organizacyjnego, dydaktycznego i popularyzatorskiego; i podjęła uchwałę (wraz z jej uzasadnieniem) w przedmiocie wystąpienia do Rady Naukowej Dyscypliny Psychologia UJ o nadanie habilitantowi stopnia naukowego doktora habilitowanego.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę przedstawiony przez Habilitanta autoreferat, osiągnięcia oraz sporządzone przez recenzentów opinie, a także przeprowadzoną dyskusję, Komisja podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Naukowej Dyscypliny Psychologia UJ o nadanie dr **Krystianowi Barzykowskiemu** stopnia naukowego

doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie psychologia.

Uchwała zapadła stosunkiem głosów: **7 TAK, 0 NIE, 0 WSTRZ.**

Głosowanie przeprowadzono w trybie jawnym, ponieważ Habilitant nie wnioskował o przeprowadzenie głosowania w trybie tajnym.

Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Naukowej Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu Jagiellońskiego status opinii.

UZASADNIENIE

Dr Krystian Barzykowski pracuje na stanowisku adiunkta w Uniwersytecie Jagiellońskim. Magisterium z zakresu psychologii uzyskał w UJ w roku 2009, doktorat (z wyróżnieniem) z zakresu psychologii również w UJ w roku 2014, na podstawie rozprawy „Poznawcze mechanizmy powstawania mimowolnych wspomnień autobiograficznych”, przygotowanej pod kierunkiem prof. dr hab. Agnieszki Niedźwieńskiej. Prowadzi badania z zakresu poznawczej psychologii pamięci.

OCENA OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO

Osiągnięcie naukowe przedstawione przez dr Krystiana Barzykowskiego, to cykl 10 powiązanych tematycznie artykułów opublikowanych w czasopismach naukowych ujętych w wykazie ministerialnym. Habilitant jest pierwszym autorem tych publikacji. Tytuł cyklu: „Poznawcze mechanizmy mimowolnego i zamierzonego przywoływania wspomnień autobiograficznych”, a jego zawartość stanowią:

1. Barzykowski, K. i Staugaard, S. R. (2016). Does retrieval intentionality really matter? Similarities and differences between involuntary memories and directly and generatively retrieved voluntary memories. *British Journal of Psychology*, 107(3), 519-536. DOI: 10.1111/bjop.12160.
2. Barzykowski, K. i Staugaard, S. R. (2018). How intention and monitoring your thoughts influence characteristics of autobiographical memories. *British Journal of Psychology*, 109(2), 321-340. DOI:10.1111/bjop.12259.
3. Barzykowski, K., Niedźwieńska, A. i Mazzoni, G. (2019). How intention to retrieve a memory and expectation that it will happen influence retrieval of autobiographical memories. *Consciousness and Cognition*, 72, 31-48. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.concog.2019.03.011>.
4. Barzykowski, K. i Mazzoni, G. (2022). Do intuitive ideas of the qualities that should characterize involuntary and voluntary memories affect their classification? *Psychological Research*, 86, 170-195. DOI: <https://doi.org/10.1007/s00426-020-01465-3>.
5. Barzykowski, K., Skopicz-Radkiewicz, E., Kabut, R., Staugaard, R.S. i Mazzoni, G. (2021). Intention and monitoring influence the content of memory reports. *Psychological Reports*. DOI: 10.1177/003329412111048736.
6. Barzykowski, K., Staugaard, S. R. i Mazzoni, G. (2021). Retrieval Effort or Intention: Which Is More Important for Participants' Classification of Involuntary and Voluntary Memories? *British Journal of Psychology*, 112(4), 1080-1102. DOI: <http://doi.org/10.1111/bjop.12498>.
7. Barzykowski, K. i Niedźwieńska, A. (2018a). Involuntary autobiographical memories are relatively more often reported during high cognitive load tasks. *Acta Psychologica*, 182, 119-128. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.actpsy.2017.11.014>.
8. Barzykowski, K., Radel, R., Niedźwieńska, A. i Kvavilashvili, L. (2019). Why are we not flooded by involuntary thoughts about past and future? Testing the cognitive

inhibition dependency hypothesis. *Psychological Research*, 83(4), 666-683. DOI: <https://doi.org/10.1007/s00426-018-1120-6>.

9. Barzykowski, K., Hajdas, S., Radel, R., Niedźwieńska, A. i Kvavilashvili, L. (2021). The role of inhibitory control and ADHD symptoms in the occurrence of involuntary thoughts about the past and future: An individual differences study. *Consciousness and Cognition*, 95, 1-19. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.concog.2021.103208>.
10. Barzykowski, K., Hajdas, S., Radel, R. i Kvavilashvili, L. (2022). Effects of inhibitory control capacity and cognitive load on involuntary past and future thoughts: A laboratory study. *Consciousness and Cognition*, 102, 1-19. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.concog.2022.103353>.

Cykl artykułów został podzielony na dwie części: pierwsza obejmująca publikacje 1 – 6 nosi tytuł „Dymensjonalne podejście do procesów wydobywania wspomnień autobiograficznych”, a druga: „Rola obciążenia poznawczego i hamowania poznawczego w mimowolnych wspomnieniach autobiograficznych i mimowolnym myśleniu o przyszłości” (publikacje 7 – 10).

Oświadczenia autora i współautorów jednoznacznie wskazują na wiodący merytoryczny wkład habilitanta w powstanie każdej z tych prac.

Osiągnięcie naukowe uzyskało cztery pozytywne oceny recenzentów, których kompetencje naukowe odpowiadają kryteriom podanym w art. 221 ust. 4 *ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

OCENY RECENZENTÓW

Prof. Ewa Czerniawska, napisała: „Dr Krystian Barzykowski wskazał jako osiągnięcie naukowe cykl dziesięciu publikacji zamieszczonych w czasopiśmie z listy A (...) Habilitant jest pierwszym autorem wszystkich artykułów (...).

Pamięć autobiograficzna, najbardziej osobista z naszych pamięci, powinna, *par excellence*, stanowić pierwszy i podstawowy przedmiot badań psychologicznych w odniesieniu do pamięci. (...) W debatę nad tym problemem dobrze wpisują się badania prowadzone przez dr Krystiana Barzykowskiego, który nie tylko interesuje się wspomnieniami autobiograficznymi jako takimi, ale także wspomnieniami mimowolnymi, czyli jeszcze trudniejszym problemem badawczym.

„Podsumowując, przegląd prac dr Krystiana Barzykowskiego wskazuje, że prowadzone przez niego badania potwierdzają dotychczasowe ustalenia na temat pamięci autobiograficznej, ale i wnoszą nowe uszczegółowienia do dotychczasowej wiedzy na temat pamięci autobiograficznej, a także szerzej mechanizmów funkcjonowania pamięci jako takiej. (...) Po pierwsze, uzyskane rezultaty pokazują znaczenie instrukcji, a właściwie procesu selektywnego monitorowania dla liczby i charakterystyk wydobywanych wspomnień autobiograficznych. Po drugie, istotne jest wykazanie oddzielnego wkładu zamiaru i wysiłku dla wydobywania wspomnień mimowolnych, bezpośrednich dowolnych i generowanych. (...)

Lektura kolejnych publikacji Habilitanta ukazuje ich logiczne powiązanie oraz dążenie do coraz głębszego i bardziej szczegółowego poznania mechanizmów przywoływania zamierzonych i mimowolnych wspomnień autobiograficznych. Zbiór powyższych sześciu publikacji oceniam jako spójny i dowodzący wysokich kompetencji naukowych oraz dociekliwości i umiejętności formułowania ważnych pytań przez Habilitanta.” (...)

I dalej: Podsumowując ocenę tej części osiągnięcia należy wskazać, że uzyskane przez Habilitanta wyniki nie potwierdziły ugruntowanych poglądów na temat znaczenia obciążenia poznawczego i hamowania poznawczego dla powstawania mimowolnych myśli o przeszłości i przyszłości. (...) Lektura tej grupy publikacji Habilitanta potwierdza jego dobrą orientację w ważnych zagadnieniach z różnych obszarów psychologii oraz dociekliwość. Tę grupę publikacji oceniam jako spójną i dowodzący kompetencji naukowych oraz umiejętności formułowania ważnych pytań i właściwego planowania postępowania empirycznego (...).

Lektura publikacji dr Krystiana Barzykowskiego dowodzi bardzo dobrego opanowania warsztatu metodologicznego, dbałości o szczegóły, mogące wpłynąć na rezultaty, stosowania różnych metod badawczych (z wyraźną jednak przewagą eksperymentów laboratoryjnych), prowadzenia zróżnicowanych analiz danych oraz ostrożności w formułowaniu wniosków. Wszystkie publikacje mają odpowiednio rozbudowaną część wstępną zawierającą podłoże teoretyczne badań oraz część końcową, dyskusję i wnioski, które są we właściwy sposób pogłębione. Habilitant dostrzega luki w wiedzy i dąży do ich wypełnienia. Ujawnia umiejętność dokonywania szerszych syntez danych z literatury oraz budowania własnych propozycji teoretycznych, czego należy oczekiwać na tym etapie rozwoju naukowego. Stosowane procedury badawcze, chociaż mają w pewnej mierze charakter modyfikacji wcześniejszych badań z literatury światowej, zawierają także nowe elementy. Fakt publikacji tekstów w wiodących, wysoko-punktowanych czasopismach jest świadectwem ich jakości.

Analiza osiągnięcia naukowego wzbudza szereg pytań, które mogą/powinny stać się przyczynkiem dla dalszych poszukiwań. W badaniach Habilitanta zdecydowaną większość uczestników stanowili studenci, osoby we wczesnej i średniej dorosłości. Wobec dobrze udokumentowanych różnic w pamięci autobiograficznej w biegu życia, istotne byłoby rozszerzenie badanej grupy o osoby spoza uwzględnionych okresów rozwojowych, a także populację nie będącą studentami. W przypadku potwierdzenia uzyskanych wyników, byłoby możliwe znacznie szersze formułowanie wniosków odnośnie do uniwersalności mechanizmów zamierzonego i mimowolnego wydobywania wspomnień autobiograficznych. Również ciekawe byłoby zastosowanie innych niż werbalne wskazówek dla przywołania wspomnień autobiograficznych, np. obrazowych czy zapachowych. I wreszcie, trudne, ale istotne byłoby przeprowadzenie analogicznych badań w warunkach naturalnych, a nie tylko laboratoryjnych.

Pomimo zasygnalizowanych kwestii dyskusyjnych, ogólna ocena cyklu publikacji wskazanych jako osiągnięcie naukowe jest pozytywna. Publikacje rozszerzają dotychczasową wiedzę na temat mechanizmów mimowolnego i zamierzonego przywoływania wspomnień autobiograficznych. Pozwalają tym samym na formułowanie kierunków dalszych badań”.

Prof. Krzysztof Jodzio, napisał: „Wspomniane osiągnięcie naukowe jest obszerne, ponieważ obejmuje aż 10 artykułów publikowanych regularnie na przestrzeni 7 kolejnych lat (2016-2022). Ukazały się w recenzowanych czasopismach naukowych, przy czym wszystkie artykuły mają charakter oryginalny; obejmą opis badań eksperymentalnych, które często uzyskały finansowanie w postaci grantów. Artykuły opublikowano w periodykach anglojęzycznych, dzięki czemu wyniki badań Habilitanta, które wskazał jako tytuł osiągnięcia naukowego, zaistniały w międzynarodowym obiegu informacji naukowej. Potwierdzają to zadowalające wskaźniki bibliometryczne (...) Na kolejny pozytywny komentarz zasługuje fakt, iż

Habilitant odgrywa wiodącą rolę w powstawaniu wszystkich artykułów (jako ich główny autor) współtworzących cykl. Należy również podkreślić z uznaniem, że pod względem metodologicznym badania w większości zaplanowano i zrealizowano starannie, przy tym zgodnie ze współczesnymi standardami przewidzianymi w psychologii dla opracowań empirycznych w podejściu eksperymentalnym. Wykonane analizy świadczą o dobrym opanowaniu przez Habilitanta statystycznego „rzemiosła”.

Habilitant podjął systematyczne badania pamięci autobiograficznej, które pod względem teoretycznym osadził w nurcie poznawczym, pod względem metodologiczno-diagnostycznym zaś w podejściu eksperymentalnym, które od dawna cieszy się uznaniem wielu psychologów. Pamięć autobiograficzna stanowi główny, choć niejedyny obszar kilkuletnich dociekań Kandydata, co więcej, pamięci tej poświęcił także rozprawę doktorską, której tytuł wykazuje duże podobieństwo do tytułu tematycznie poszerzonego cyklu artykułów w postępowaniu habilitacyjnym.”

W części polemicznej Recenzent napisał między innymi: „...należy zapytać, czy pomimo tego Habilitantowi udało się zidentyfikować nadal mało poznane aspekty ludzkiej pamięci, co więcej, rozpatrywane dość wycinkowo, bo jedynie na przykładzie pamięci długoterminowej opisowej, jeszcze dokładniej mówiąc, pamięci epizodycznej – autobiograficznej, przy jednoczesnym (zbyt) daleko idącym ograniczeniu refleksji do mechanizmów aktualizacji jej zawartości, czyli po prostu przypominania. Udzielenie tutaj jednoznacznej odpowiedzi budzi zakłopotanie recenzenta z kilku poniżej wskazanych powodów (kontrowersji).

Po pierwsze, zachodzi częściowa rozbieżność pomiędzy zadeklarowanym a osiągniętym przez Kandydata celem badawczym, który najogólniej miał się sprowadzać do „*zbadań różnych procesów poznawczych leżących u podstawy przywoływania wspomnień*” (s. 47 Autoreferatu). Kandydat niestety w warstwie empirycznej ani teoretyczno-poglądowej nie dołożył należytych starań aby pamięć autobiograficzną w bardziej wieloaspektowy i holistyczny (!) sposób powiązać choćby z takimi kluczowymi procesami poznawczymi, jak percepcja, uwaga, inteligencja, kompetencja językowa i komunikacyjna czy wreszcie inne rodzaje pamięci (np. p. semantyczna, p. operacyjna). Podany zaś przez Kandydata przykład *intencjonalności*, którą umiejscawia niejako w pozycji centralnej własnych badań i rozważań, wydaje się mało udany, ponieważ nie stanowi ona zwykłego, homogenicznego ani łatwego do zbadania procesu psychicznego. W rezultacie artykuły i wyjaśnienia w Autoreferacie Kandydata obarczone są wątpliwościami natury pojęciowo-definicyjnej.” (...)

„Po drugie, powyżej wskazane uwagi krytyczne, dotyczące m.in. aparatu pojęciowego, w dużej mierze wynikają z niedostatecznej znajomości literatury przedmiotu przez Habilitanta, czego jaskrawym przykładem jest cytowane przez niego piśmiennictwo. Wymaga ono znacznych uzupełnień. Otóż Habilitant nie powołuje się (...) na polskie piśmiennictwo, w tym wartościowe monografie i obszerne raporty badawcze, ściśle spokrewnione z tematyką jego badań (...) W rezultacie Habilitant marginalizuje wartość rodzimych dokonań, także tych starszych, bez których współczesny rozwój nauki przecież nie byłby tak dynamiczny i wielokierunkowy.” (...) I dalej: „Otóż monotematyczność cyklu artykułów nie powinna oznaczać ich treściowej ani bibliograficznej „jednakowości”. Niestety Habilitant cytuje najchętniej siebie i podobny „zestaw” kilku ulubionych autorów (m.in. Conway, Berntsen, Rasmussen, Vannucci - niezależnie od siebie).”

„Po trzecie, Kandydat, nie w pełni orientując się w literaturze i stanie dotychczasowych badań (por. uwagi powyżej), przecenia innowacyjny walor własnych eksperymentów i psychologicznych wyjaśnień, które niekiedy sprawiają

wrażenie uproszczonych, a nawet oczywistych. Na przykład, procesy tzw. hamowania poznawczego, opisane przez Kandydata jako „drugi wątek badawczy” (s. 47 Autoreferatu), nazywa „*nowym przedmiotem zainteresowania psychologii poznawczej oraz psychologii pamięci*”. Mija się z prawdą, ponieważ termin *hamowanie* (podobnie jak *wygaszanie* i *odraczanie reakcji*) pojawił się w literaturze naukowej (filozoficzno-psychologicznej i fizjologicznej) na początku XIX wieku (!). Współcześnie zaś hamowanie najczęściej opisuje się jako rodzaj bądź element bardziej złożonego konstrukt (*samo*)*kontroli*, chętnie z kolei przypisywanej funkcjom wykonawczym” (...) „W obliczu ogromnego dorobku intelektualnego ostatnich dwóch stuleci, dyskurs Habilitanta o naturze hamowania może razić uproszczeniami. Hamowanie obejmujące funkcjonowanie poznawcze zdefiniował w sposób bliższy wiedzy zdroworozsądkowej niż naukowej jako *powstrzymywanie* czy *tłumienie* mimowolnych myśli (...).”

„Po czwarte, brak odniesienia do wspomnianych emocji to kolejny mankament rozważań Habilitanta o pamięci epizodycznej, która przecież nie jest pozbawiona kontekstu i zawieszona w „afektywnej próżni”. To właśnie emocje, nie zaś „ultrakognitywizm”, tworzą pewien specyficzny i dynamiczny kontekst indywidulanych wspomnień oraz nadają im żywy koloryt. Powiązania wspomnień i emocji opisuje m.in. psychologia kliniczna.”

„Po piąte, ze szkodą dla jakości własnych wywodów i ostatecznych konkluzji Habilitant sporadycznie posiłkuje się interdyscyplinarnie wypracowaną wiedzą z zakresu wspomnianej psychologii klinicznej, neuropsychologii i psychopatologii (...).”

„Po szóste, aczkolwiek wybór podejścia eksperymentalnego, mającego ugruntowaną pozycję w psychologii, trudno uznać za błąd Habilitanta, pozostaje niedosyt spowodowany brakiem ogólniejszej refleksji nad *ekologiczną trafnością* jego końcowych ustaleń. Jak bowiem pokazuje praktyka, nawet starannie zaplanowane i eleganckie pod względem metodologicznym eksperymenty laboratoryjne często pozbawione są kontekstu codziennego życia, nie ułatwiają przez to przewidywać co do funkcjonowania osoby badanej poza laboratorium. Ubogie pod tym względem badania Habilitanta nie wychodzą naprzeciw współcześnie silnie wyrażanemu zapotrzebowaniu na bardziej kompleksowe (ekologiczne, funkcjonalne) paradygmaty diagnostyczne, uzupełnione o ocenę funkcjonowania na co dzień (...).”

„Po siódme, zastrzeżenia wzbudza socjodemograficzna charakterystyka uczestników niektórych eksperymentów. Rozkład czynników: wieku, płci i wykształcenia nie zawsze jest przemyślany; niniejsze zmienne nie zostały „zrównoważone”, poddane dostatecznej kontroli. (...).”

„I wreszcie po ósme, w przypadku cyklu artykułów należy na koniec się zastanowić, czy współtworzą one koncepcyjnie rozwinięty i wnikliwy, wewnętrznie spójny oraz domknięty dyskurs, zakończony innowacyjnym podsumowaniem, np. w postaci rozbudowanego modelu integrującego ustalenia szczegółowe w kolejnych artykułach. Dokonanie naukowe (cykl) Kandydata osiągnęło ów standard jedynie częściowo z powodu niekorzystnej przewagi niezwykle drobiazgowych analiz wyników nad bardziej syntetyczną ich interpretacją na wysokim poziomie refleksji naukowej. Cały cykl zyskałby na wartości dzięki zamieszczeniu na końcu pracy krytyczno-poglądowej, psychologicznie sumującej wycinkowe opisy pamięci autobiograficznej zamieszczone w poszczególnych artykułach. (...).”

I konkluduje: „Podsumowując, **ostateczna ocena przedłożonego osiągnięcia naukowego** (tj. cyklu artykułów) – jako kluczowego elementu w dorobku naukowym Kandydata – **jest ambiwalentna, tzn. ogólnie co najwyżej dostateczna**, ponieważ umniejszają ją powyżej sformułowane uwagi krytyczne.”

Dr hab. Maciej Haman, napisał „Jako osiągnięcie habilitacyjne został zgłoszony cykl 10 artykułów opublikowanych w języku angielskim w czasopismach indeksowanych w JCR i SCOPUS (...) Są to artykuły współautorskie w których habilitant jest pierwszym i zarazem korespondencyjnym autorem, a współautorzy złożyli oświadczenia wskazujące, że habilitant miał wiodący wkład we wszystkie fazy badania i przygotowywania publikacji. Warto przy tym zauważyć, że współautorami publikacji są zarówno współpracownicy z jednostki Uniwersytetu Jagiellońskiego, w której badania były prowadzone, jak i (...) naukowcy z czołowych światowych ośrodków w których prowadzone są badania nad pamięcią autobiograficzną (...). Pod względem formalnym osiągnięcie to jest zgodne z kryterium sformułowanym w Art. 219, punkt 2 b Ustawy.

Podstawową metodą badawczą wykorzystaną we wszystkich badaniach zgłoszonych jako najważniejsze osiągnięcie naukowe jest „The Involuntary Memory Programme (IMP)” (nazwa nie jest używana we wszystkich publikacjach) – dokonana przez habilitanta adaptacja i komputerowa operacjonalizacja metody wykorzystanej wcześniej w badaniach opublikowanych przez Schlagman and Kvavilashvili (Memory & Cognition, 2008). (...) Celem tego zadania było wywołanie u badanych pewnej liczby mimowolnych wspomnień autobiograficznych i opis fenomenologiczny procesu ich przywoływania.(...)”

„The Involuntary Memory Programme”, choć stanowi adaptację metody zaproponowanej przez innych badaczy, wnosi poważny wkład do rozwoju metod badania przywoływania wspomnień autobiograficznych. Wynika to z pozornie drobnej, ale bardzo istotnej zmiany wprowadzonej do oryginalnej procedury Schlagman and Kvavilashvili (2008). W oryginalnym badaniu uczestnicy otrzymywali instrukcję raportowania tylko wspomnień pamięciowych spośród innych myśli, pojawiających się w trakcie wykonywania zadania uwagowego. Habilitant słusznie zauważył, że taka instrukcja może w konsekwencji intencjonalnie kierować uwagę uczestników badania na zapisy pamięciowe i, tym samym, niweczyć cel procedury, którym jest wywoływanie mimowolnych wspomnień. Może też ustawiać odmienne wartości progu uwagi, pozwalającego uświadomić sobie wspomnienie. W związku z tym badani w zmodyfikowanej przez habilitanta procedurze otrzymali polecenie raportowania wszystkich myśli uświadamianych sobie w trakcie wykonywania głównego zadania. (...) Drugą modyfikacją, istotnie wpływającą na rzetelność procedury, było wprowadzenie dwóch faz raportowania fenomenologicznych aspektów wspomnień: w pierwszej fazie, w trakcie głównego zadania, wraz z raportem treści mentalnej badani oceniali odczucia związane z jej wydobyciem (wysiłek, intencję), natomiast inne wymiary, takie jak walencja emocjonalna czy istotność w kontekście aktualnej sytuacji życiowej, oceniali w drugiej fazie, po zakończeniu zadania uwagowego. Taki podział faz pomiaru pozwalał na oddzielenie dwóch aspektów przetwarzania zapisów pamięciowych: kodowania (faza II) i wydobywania (faza I).

Głównym przedmiotem badań habilitanta jest fenomenologia wydobywania pamięciowych zapisów autobiograficznych. (...). Dodatkowo, główne zainteresowanie habilitanta koncentruje się na mimowolnym przywoływaniu zapisów autobiograficznych, ale rozwijając i operacjonalizując rozróżnienie „mimowolne / celowe” wnosi też istotny wkład do wyjaśnienia tej drugiej kategorii, w której można dokonać jeszcze dodatkowego rozróżnienia na bezpośrednio vs generatywnie przywołane wspomnienia (...).”

Następnie Recenzent krytycznie skomentował każdą z publikacji i podsumował pierwszy wątek tematyczny: „Podsumowując pierwszy wątek cyklu publikacji

możemy w pełni uznać, że stanowi on istotny wkład w rozwój wiedzy na temat natury i mechanizmów pamięci autobiograficznej oraz do metod ich badania. Habilitant wspólnie ze współpracownikami opracowali własne warianty technik wywoływania mimowolnych i celowych wspomnień autobiograficznych oraz zbierania i analizy ich subiektywnych charakterystyk fenomenologicznych. Rozwiązania metodologiczne pozwalały na ważne doprecyzowanie kluczowych rozróżnień pojęciowych. Wyniki prowadzonych prac pozwoliły na sformułowanie hipotezy prognozy świadomego dostępu, jako wyjaśnienia różnic w proporcjach przywoływania wspomnień i ich dostępności w różnych kontekstach.

(...) Pomimo nielicznych zgłoszonych wyżej uwag krytycznych, sześć publikacji składających się na ten wątek w moim przekonaniu całkowicie, a nawet z nadmiarem dokumentuje posiadanie w dorobku osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład w rozwój dyscypliny, o którym mówi art. 217 p. 2b Ustawy. Drugi wątek publikacyjny stanowi ogólnie słuszny kierunek poszerzania wniosków z badań w pierwszym wątku. Udokumentowanie różnic w fenomenologicznym opisie wspomnień i procesu ich wydobywania z pamięci może być dobrym źródłem hipotez dotyczących mechanizmów poznawczych, ale nigdy nie będzie wystarczającym testem tych hipotez. Aby nadać pełny sens hipotezie prognozy świadomego dostępu konieczne jest poszukiwanie „twardych” mechanizmów poznawczych, leżących u podstaw procesu ustawiania tego prognozy. Badania przedstawione w drugim wątku cyklu publikacji zostały zaplanowane jako krok w tym kierunku, a ich celem jest eksplorowanie roli obciążenia poznawczego i kontroli hamowania jako wyznaczników dostępności zapisów pamięci autobiograficznej. Niestety, w mojej opinii cztery prace zgłoszone w drugim wątku wnoszą do rozwoju dyscypliny niewiele, a jedna z nich, moim zdaniem, w ogóle nie powinna zostać opublikowana w obecnej postaci w żadnym czasopiśmie naukowym poddającym zgłoszone manuskrypty rzetelnej recenzji.

Drugi wątek dotyczy roli obciążenia poznawczego i hamowania w przywoływaniu zapisów pamięci autobiograficznej i myśli zorientowanych na przyszłość. (...) głównymi konstruktami wyjaśniającymi, które dochodzą w wątku drugim, są pojęcia kontroli hamowania oraz obciążenia poznawczego. Zarówno ich konceptualizacja i wprowadzenie na poziomie teorii, jak i, przede wszystkim, operacjonalizacja w badaniach, budzą moje głębokie wątpliwości.”

Recenzent wskazał dalej i skomentował błędy, wady i metodologiczne niedoskonałości badań opisanych w tej serii artykułów, konkludując: „Podsumowując, wkład badań składających się na drugi wątek cyklu publikacji moim zdaniem nie wnosi znaczącego wkładu w rozwój wiedzy o mechanizmach pamięci autobiograficznej. Decyduje o tym błędna konceptualizacja i operacjonalizacja głównego czynnika badanego w tym wątku – kontroli hamowania. Nie są to jednak prace całkowicie bezwartościowe – wyniki badań nad rolą obciążenia poznawczego, pokazujące, że czynnik ten ogólnie zmniejsza liczbę mimowolnie doświadczanych treści umysłowych, w tym zorientowanych na przyszłość, ale w mniejszym stopniu dotyczy to wspomnień autobiograficznych, włączenie do badań nt. roli hamowania grupy z symptomami ADHD, czy niektóre modyfikacje procedur badawczych należy uznać jako wartościowe przyczynki, które mogą pobudzać dalszy rozwój tego obszaru badań.

Oceniając całość przedstawionego osiągnięcia naukowego, bez najmniejszych wątpliwości uznaję, że spełnia ono warunki wyszczególnione w art. 219 punkt 2b Ustawy. Decyduje o tym wysoka wartość naukowa sześciu publikacji przedstawionych w pierwszym wątku cyklu, której nie umniejsza krytyczna ocena badań przedstawionych w wątku drugim.”

Prof. dr hab. Maciej Karwowski, szczegółowo opisał i przeliterował artykuły składające się na osiągnięcie naukowe kandydata, podsumowując tę część recenzji w sposób następujący: „Pierwsze teksty wchodzące w skład osiągnięcia stanowią podstawę hipotezy Habilitanta o istnieniu prognozy świadomości, który musi zostać przekroczony, aby wspomnienie zostało przywołane. W zdecydowanej większości artykuły te porównują wspomnienia mimowolne i zamierzone.”

„Na ogólnym poziomie wszystkie prace wchodzące w skład cyklu cechują się wieloma zaletami. Kluczową jest bardzo duża konsekwencja tematyczna i metodologiczna, sprawiająca, że nie ma żadnych wątpliwości, że mamy tu do czynienia z cyklem powiązanych publikacji, które niejako wyływają z siebie i replikują swoje ustalenia. Jest wąsko, za to konkretnie. Ma to jednak również nieunikniony efekt uboczny: czytając prace zgłoszone w ramach cyklu – zwłaszcza jego pierwszej części – trudno oprzeć się wrażeniu studiowania jednego artykułu: te same cytowania literatury (zwłaszcza kilka powracających prac Conwaya), zbliżone lub te same rozwiązania metodologiczne (ten sam „test czujności” ...), nawet akapity otwierające poszczególne teksty brzmią podobnie. I choć na wyróżnienie zasługuje konsekwencja Autora, zwłaszcza zaś testy hipotezy prognozy świadomości, to analizowane w pracach procesy pamięciowe zyskałyby zapewne na nieco bardziej zróżnicowanym i szerszym podejściu. Mogłoby ono uwzględniać znaczenie innych procesów poznawczych (nie tylko uwagi), ale i rolę czynników emocjonalnych czy wręcz inteligencji. Znacznie świeższe i naukowo bardziej interesujące wydają mi się prace wchodzące w skład drugiej części cyklu – uwzględniające znaczenie hamowania i obciążenia poznawczego. Wśród bardziej ogólnych elementów dyskusyjnych warto odnotować cztery, które omawiam niżej.”

Recenzent zwrócił następnie uwagę na zbieżność tematyki publikacji przedstawionych w ramach dorobku habilitacyjnego z tematyką doktoratu oraz na niektóre ograniczenia badań (np. uczestniczki, to głównie studentki), czy problemowe kwestie statystycznej analizy danych.

Recenzenci i pozostali członkowie komisji podkreślili w dyskusji znaczenie poznawcze osiągnięcia naukowego Habilitanta, wskazując na oryginalność badań i fakt, iż publikacje ukazały się w obiegu międzynarodowym. Jednocześnie dostrzeżono rozbieżność między deklarowanym celem badań (ukazanie mechanizmów procesów poznawczych), a opublikowanymi rezultatami, które dają się podsumować jako opis fenomenologiczny procesu tworzenia wspomnień. Wprawdzie w publikacjach z drugiego wątku tematycznego cyklu (artykuły 7-10), badanie mechanizmów (hamowanie poznawcze) miało miejsce, jednak niedoprecyzowanie hamowania, problemy operacjonalizacji i niepozbyty błędów warsztat badawczy zaważyły ujemnie na jakości wyników.

Członkowie komisji zgodzili się co do tego, że artykuły stanowiące pierwszy wątek tematyczny składają się na osiągnięcie naukowe wystarczające jako podstawa habilitacji, (natomiast badania przedstawione w ramach drugiego wątku niewiele wniosły i mogłyby być zaliczone do dorobku towarzyszącego). W autoreferacie dostrzeżono zręby teoretycznej syntezy, której dojrzałą postacią może zawierać monografia podsumowująca dotychczasowe badania i rysująca perspektywy na przyszłość – w zgodnej opinii członków komisji, Krystian Barzykowski ma wszelkie predyspozycje, by takie zadanie podjąć.

Komisja habilitacyjna uznała, że cykl powiązanych tematycznie publikacji naukowych, pt. "Poznawcze mechanizmy mimowolnego i zamierzonego

przywoływania wspomnień autobiograficznych”, będący osiągnięciem naukowym dr Krystiana Barzykowskiego, stanowi „[...] znaczący wkład w rozwój określonej dyscypliny [...]”, w tym przypadku psychologii. Wnoszą bowiem istotny wkład w poznanie natury pamięci autobiograficznej, w tym mimowolnego i dowolnego (intencjonalnego) wydobywania wspomnień.

OCENA POZOSTAŁEJ AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ

Habilitant – poza przedstawionym cyklem 10 artykułów – jest współautorem ponad 20 artykułów opublikowanych w języku angielskim w czasopismach wydawanych zagranicą (jest pierwszym autorem 7 artykułów), oraz 2 rozdziałów w pracach zbiorowych. Publikacje te dotyczą pamięci epizodycznej oraz pamięci autobiograficznej, hamowania poznawczego, zagadnień z psychologii kulturowej, w tym między innymi konstrukcji i walidacji metod do badań psychologicznych i problemów szeroko rozumianej edukacji. Ponadto dr Barzykowski jest autorem 10 tematycznych opracowań dydaktycznych opublikowanych w *PrymUU – Psychologiczne Repozytorium Materiałów Uniwersytetu Jagiellońskiego. Psychologia Poznawcza*; dotyczą one zagadnień psychologii poznawczej, a zwłaszcza pamięci.

Dorobek i aktywność naukową Habilitanta profesor Ewa Czerniawska opisała następująco: „Po doktoracie był autorem lub współautorem 35 publikacji naukowych w czasopismach z listy MEiN, jednego rozdziału w monografii międzynarodowej i jednego w monografii krajowej oraz 10 publikacji dydaktycznych. Wygłosił 10 zaproszonych wykładów na konferencjach międzynarodowych oraz 4 na krajowych. Był autorem lub współautorem 6 referatów i 7 posterów na konferencjach międzynarodowych oraz 3 referatów na konferencjach krajowych. Kierował projektem z NCN, Sonata, kieruje projektem z NCN, OPUS i 5 projektami finansowanymi przez UJ oraz był realizatorem w 3 projektach (Erasmus+, COST, UNA Europa).

Otrzymał liczne nagrody za działalność naukową jak: Stypendium Rządu Francuskiego dla Naukowców (2021), Nagroda Prezesa Polskiej Akademii Nauk im. Andrzeja Malewskiego w zakresie Badań Psychologicznych oraz Metodologii Nauk Społecznych (2020), Stypendium im. Mieczysława Bekkera, Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej (2020), Stypendium Rządu Francuskiego dla Naukowców (2020), Nagroda Indywidualna II stopnia Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego za osiągnięcia naukowe (2020), Stypendium Rządu Francuskiego dla Naukowców (2019), 3-letnie Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla Wybitnych Młodych Naukowców (2018-2020), Laureat Finału międzynarodowej nagrody European Roma Spirit Award Association for Culture, Education and Communication (ACEC), Ministry of Labor, Social Affairs and Family of the Slovak Republic, the Office of the Plenipotentiary of the Slovak Government for the Roma Communities (2016), Przyznanie publikacji pt. „Wybrane zagadnienia diagnozy psychologicznej dzieci i młodzieży w kontekście wielokulturowości i wielojęzyczności” oficjalnej międzynarodowej rekomendacji Rady Europy jako przykład tzw. dobrych praktyk (2016), Laureat ogólnopolskiego programu „Transformation.doc” realizowanego w ramach projektu systemowego Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pt. „Wsparcie systemu zarządzania badaniami naukowymi i ich wynikami” (2015), Nagroda im. prof. dra hab. Jerzego Perzanowskiego na najlepszą pracę doktorską z zakresu kognitywistyki (2014). Otrzymał także nagrody za działalność dydaktyczną i organizacyjną.

Odbył staże naukowe w ośrodkach zagranicznych: sześć trwających od 1 do 6 miesięcy oraz liczne krótkoterminowe pobyty w ośrodkach zagranicznych, jak

również 2 w ramach programu Erasmus+. Uczestniczył w międzynarodowym zespole ekspertów w Radzie Europy oraz w krajowych zespołach oceniających wnioski o finansowanie badań. Sporządził recenzje wydawnicze dla licznych czasopism zarówno międzynarodowych, jak i krajowych. Był członkiem 2 komitetów organizacyjnych i naukowych konferencji międzynarodowych i 10 krajowych.” I Podsumowała: „Powyższe dane wskazują na uzyskanie w stosunkowo krótkim czasie znaczącego dorobku naukowego oraz dużą aktywność badawczą i publikacyjną w obiegu międzynarodowym.” (...)

„Habilitant jest aktywnym uczestnikiem sieci laboratoriów psychologicznych z całego świata, realizując badania oraz będąc współautorem publikacji. Badania i publikacje dotyczą m.in. różnych problemów psychologicznych związanych z pandemią COVID-19, percepcji społecznej, wsparcia społecznego czy ocen moralnych w perspektywie porównawczej międzynarodowej. Efektem tej współpracy jest dziewięć artykułów opublikowanych lub przyjętych do druku. Udział w globalnych przedsięwzięciach naukowych dowodzi aktywności naukowej i rozpoznawalności Habilitanta.”

Wartości wskaźników bibliometrycznych:

Liczba cytowań publikacji wg *Web of Science*: 306 (bez autocytowań 210).

Indeks Hirscha wg *Web of Science*, $h = 10$;

Sumaryczny IF publikacji wynosi 209,632.

Liczba cytowań publikacji wg *Google Scholar*: 615 (bez autocytowań 488).

Indeks Hirscha wg *Google Scholar*: $h = 14$;

Liczba punktów wg MEiN: 3080.

Wartości wskaźników bibliometrycznych są – odnosząc do analizowanego etapu rozwoju habilitanta – na bardzo dobrym poziomie, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, iż znaczna część publikacji pochodzi z ostatnich lat.

OCENY RECENZENTÓW

Prof. Krzysztof Jodzio, napisał między innymi: „**Dorobek** publikacyjny Kandydata po uzyskaniu ostatniego awansu naukowego (doktoratu) **uzupełnia ponad 20 tekstów** (głównie współautorskie artykuły) w czasopismach naukowych często o zasięgu międzynarodowym. Pomimo że brakuje prac opublikowanych samodzielnie (jako jedyny autor), ocena wskazanego dorobku pod względem ilościowym jest pozytywna.

W aspekcie diagnostyczno-metodologicznym większość publikacji i badań Habilitanta nie wykracza poza podejście eksperymentalne. Z kolei zakres tematyczny publikacji jest relatywnie wąski, za to spójny. Dominuje zainteresowanie psychologią poznawczą i psychologią kulturową. (...)

Większe uznanie za to wzbudza umiejętność Habilitanta pozyskiwania **środków na realizację projektów badawczych**. Doktor Barzykowski w latach 2016-2019 kierował projektem badawczym SONATA poświęconym pamięci autobiograficznej. Aktualnie zaś realizuje podobny grant OPUS finansowany przez Narodowe Centrum Nauki. Ponadto w latach 2015-2021 zrealizował 5 mniejszych badań finansowanych przez Uniwersytet Jagielloński w drodze konkursu. Aż cztery także dotyczyły pamięci autobiograficznej. Należy przy tym podkreślić, że Habilitant chętnie i regularnie współuczestniczy w realizacji projektów grantowych pozyskiwanych przez innych badaczy zatrudnionych w różnym ośrodkach, jak również w programach europejskich lub innych programach międzynarodowych. Dzięki temu rozwija współpracę naukową.

Kolejny zadowalający element dorobku naukowego Habilitanta to liczne prezentacje (referaty i postery) podczas **konferencji naukowych w kraju i zagranicą** (m.in. w Wielkiej Brytanii, Francji, Portugalii, Kanadzie, Stanach Zjednoczonych). Aktywność w tym zakresie uległa intensyfikacji po ostatnim awansie naukowym (doktoracie)."

Dr hab. Maciej Haman, napisał: „Chociaż Ustawa nie wskazuje oceny tzw. „dorobku towarzyszącego” jako kryterium w postępowaniu habilitacyjnym, zwyczajowo recenzja odnosi się także do tych osiągnięć habilitanta. Napiszę więc krótko: ponad 30 publikacji (i to po odliczeniu 10 zgłoszonych jako główne osiągnięcie naukowe) w czasopismach indeksowanych w JCR w ciągu niespełna 10 lat od doktoratu, to osiągnięcie, jakim pochwalić się może niewielu młodych badaczy w dyscyplinie psychologia w Polsce. W tej liczbie znajduje się w szczególności opublikowany on line „target article” (jeszcze bez komentarzy i odpowiedzi autorów) w *Behavioral and Brain Sciences* (Barzykowski i Moulin, Are involuntary autobiographical memory and déjà vu natural products of memory retrieval?), co jednoznacznie pokazuje, że badania habilitanta dotyczące mimowolnych wspomnień autobiograficznych znajdują silny oddźwięk w międzynarodowej społeczności badaczy tego obszaru. Wśród publikacji w dorobku podoktorskim (tym razem jako współautora (...)) jest też publikacja w *Nature: Human Behavior*. Obrazu aktywnego i docenianego w środowisku międzynarodowym badacza dopełnia udział i prezentacje na licznych konferencjach naukowych (w tym referaty wygłoszone na zaproszenie), recenzje artykułów zgłaszanych do uznanych czasopism naukowych i członkostwo w organizacjach naukowych.”

I dalej: „Należy przy tym zauważyć, że część działalności naukowej habilitanta miała miejsce w innych, niż macierzysta uczelniach w trakcie krótko i średnioterminowych staży naukowych w Aarhus University (Dania), University of Hertfordshire (Wielka Brytania), Pierre Mendè University (Grenoble, Francja), Hasher Aging & Cognition Lab (Toronto, Kanada) i kilku innych uczelniach zagranicznych. Realizowana w ten sposób współpraca badawcza zaowocowała szeregiem współautorskich publikacji (zarówno zgłoszonych w ramach cyklu przedstawionego jako główne osiągnięcie naukowe, jak i poza nim). **Tym samym spełnione zostało kryterium określone w art. 219 punkt 3 Ustawy.**”

Prof. Maciej Karwowski, charakteryzując dorobek naukowy kandydata napisał między innymi: „Choć dokumentacja tego nie oddaje, trzeba też zwrócić uwagę na fakt, że doktor Krystian Barzykowski był głównym autorem *feature article* opublikowanego w *Behavioral and Brain Sciences* (...) – nie pamiętam, kiedy ostatnio (i czy kiedykolwiek) mieliśmy do czynienia z głównym artykułem w BBS autorstwa polskiego badacza. Nie analizuję szczegółowo tego tekstu, gdyż z jakiegoś powodu został pominięty w dokumentacji, choć samodzielnie mógłby stanowić podstawę starania się o habilitację.” (...)

Poza tym dorobkiem publikacyjnym odnotowania wymagają wspomniane już długoterminowe staże podoktorskie w kilku liczących się ośrodkach zagranicznych oraz kilkanaście krótszych wizyt w centrach badania pamięci na całym świecie. Wyniki swoich badań doktor Barzykowski prezentował na kilkudziesięciu krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych. Kierował (Sonata) lub kieruje (Opus) projektami badawczymi finansowanymi przez Narodowe Centrum Nauki oraz uczestniczył jako członek zespołu w kilku innych projektach badawczych. W trybie *ad hoc* recenzował – co uznaję za element działań naukowych, nie zaś jedynie organizacyjnych – prace dla ponad 20 czasopism naukowych z listy JCR, w tym tak

ważnych, jak *Emotion* lub *European Journal of Social Psychology* oraz kilku czasopism jeszcze nienotowanych na JCR, lecz zacnych (m.in. polskiego *Social Psychological Bulletin*). Za swoją aktywność i osiągnięcia był wielokrotnie nagradzany, w tym nagrodami słusznie uchodzącymi za prestiżowe, m.in. nagrodą im. Andrzeja Malewskiego, stypendium (wtedy) MNiSW dla wybitnych młodych naukowców, ale też wieloma pomniejszych wyróżnieniami.”

I dalej: „Wniosek, jaki wypływa z tej formalnej charakterystyki, jest jednoznaczny – doktor Krystian Barzykowski jest naukowcem zaangażowanym, dostrzeganym i wyróżnianym. Współpracuje międzynarodowo z najlepszymi specjalistami z obszaru, którym się zajmuje, publikuje w najlepszych pismach nie tylko ze swojej subdyscypliny, a jego prace są cytowane przez innych badaczy (na dzień pisania tej recenzji niemal tysiąc cytowań w mało selektywnym Google Scholar i 506 w bazie Scopus – liczby może nieimponujące, ale wskazujące na obecność prac Barzykowskiego w dyskursie międzynarodowym i ich wpływ na innych badaczy). Ma też na swoim koncie uwieńczone powodzeniem aplikowanie o granty w coraz bardziej konkurencyjnych konkursach NCN. Ogółem, bardzo wysoko oceniam aktywność i dotychczasowe dokonania naukowe Kandydata.”

Prof. Ewa Czerniawska skonstruowała: „Podsumowując tę część recenzji należy wskazać, że dr Krystian Barzykowski jest dojrzałym badaczem, który skutecznie współpracuje z wieloma różnymi międzynarodowymi zespołami badawczymi.”

Pozostali członkowie komisji habilitacyjnej byli podobnego zdania, iż dorobek naukowy Kandydata jest imponujący pod względem ilościowym i jakościowym. W dyskusji podkreślono zaangażowanie w badania, pomysłowość w tworzeniu procedur eksperymentalnych oraz konstrukcji pojęciowych, a także, z jednej strony samodzielność, a z drugiej owocną współpracę w tym zwłaszcza w wymiarze międzynarodowym, ale dostrzeżono też pewną hermetyczność badań dr Barzykowskiego. Jako trudne do przecenienia osiągnięcie potraktowano *target article* w *Behavioral and Brain Sciences*. Podkreślono również wysoki poziom merytoryczny dyskusji podczas kolokwium. Jest też laureatem Nagrody Prezesa PAN im. Andrzeja Malewskiego.

W sumie, towarzyszący dorobek naukowy komisja jednogłośnie oceniła jako imponujący. Podsumowując tę część uzasadnienia, Komisja habilitacyjna uważa, iż opublikowany dorobek naukowy habilitanta, pod postacią publikacji naukowych oraz Jego aktywność polegająca na udziale w konferencjach i współpracy międzynarodowej oraz pozostałe elementy dorobku naukowego w pełni odpowiadają wymaganiom ustawowym. Habilitant wykazał się „istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej” (art. 219 ust. 1 pkt. 3 przedmiotowej ustawy).

OCENA DZIAŁALNOŚCI DYDAKTYCZNEJ, EKSPERCKIEJ, POPULARYZATORSKIEJ I ORGANIZACYJNEJ

Odnosząc się do kwestii aktywności organizacyjnej, dydaktycznej i eksperckiej Habilitanta, **prof. Krzysztof Jodzio** napisał: „Mocną stroną osiągnięć zawodowych Habilitanta są **stypendia i nagrody** za aktywność naukową i dydaktyczną, m.in. Nagrody Rektora UJ, Nagroda Prezesa PAN im. Andrzeja Malewskiego, Stypendium

Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Stypendium Rządu Francuskiego dla Naukowców. Ponadto Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w 2021 roku przyznał dr Barzykowskiemu Medal za Długoletnią Służbę.

Pozytywnie oceniam dążenie Habilitanta do podnoszenia własnych kompetencji zawodowych, czego wyrazem są długoterminowe, tzn. **kilkumiesięczne staże** w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych: Wielkiej Brytanii (University of Hertfordshire – 4 miesiące na przełomie 2020/21), Francji (Uniwersytet Pierre Mende – 3 miesiące w 2020 r.) i Danii (Aarhus University – 6 miesięcy w 2015 r.).

Dorobek naukowy uzupełnia: (a) członkostwo w Polskim Towarzystwie Psychologicznym; (b) funkcja sekretarza Komisji ds. Etyki Badań Naukowych Instytutu Psychologii UJ (od 2020r.); (c) funkcja eksperta Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej (w latach 2020-2021); oraz (d) członkostwo w komitetach organizacyjnych konferencji naukowych (od 2014r.).

Habilitant posiada relatywnie duże **doświadczenie dydaktyczne**, które zdobył dzięki: (a) pełnieniu funkcji promotora pomocniczego (w jednym przewodzie doktorskim); (b) sprawowaniu opieki naukowej osób studiujących na Uniwersytecie Jagiellońskim; (c) pełnieniu funkcji opiekuna praktyk studenckich w Instytucie Psychologii UJ (2016-2018); (d) pełnieniu funkcji opiekuna naukowego Interdyscyplinarnego Koła Naukowego na Wydziale Filozoficznym UJ; (e) prowadzeniu lub współprowadzeniu zajęć dydaktycznych z przedmiotów *Psychologia Osobowości* i *Psychologiczne koncepcje człowieka*.

Doktor Barzykowski chętnie podejmuje **działania rozwijające współpracę z tzw. otoczeniem społecznym**. Działalność ma charakter wielokierunkowy: szkoleniowy, dydaktyczny i popularyzatorski. Na przykład, (a) regularnie prowadzi wykłady szkoleniowe i warsztaty dla nauczycieli oraz wychowawców szkolnych; (b) występuje w roli eksperta w różnych cyklach o charakterze popularnonaukowym; (c) bierze udział w dyskusjach panelowych (organizowanych np. przez Centrum Nauki Kopernik) czy (d) udziela wywiadów do czasopism popularnonaukowych i branżowych.”

Prof. Maciej Karwowski napisał: Doktor Krystian Barzykowski jest zaangażowanym dydaktykiem i organizatorem, nie tylko prowadzącym liczne zajęcia dla studentów psychologii UJ, ale również współpracującym z otoczeniem społecznym i popularyzującym wiedzę psychologiczną. Na docenienie zasługuje też jego aktywność na polu psychoedukacji i edukacji międzykulturowej. Krystian Barzykowski jest promotorem pomocniczym doktoratu Magdaleny Kękuś i to – biorąc pod uwagę wspólne publikacje z doktorantką już ogłoszone drukiem lub będące w procesie recenzji, m.in. w *Applied Cognitive Psychology* czy też *British Journal of Psychology* – promotorem bardzo skutecznym.

Prof. Ewa Czerniawska: „Podsumowując tę część recenzji pragnę podkreślić zróżnicowaną aktywność krajową i międzynarodową dr Krystiana Barzykowskiego w różnych obszarach, w szczególności w ramach projektów badawczych o zasięgu międzynarodowym.”

Dr hab. Maciej Haman napisał: „Na koniec można też wspomnieć o wykazanych w autoreferacie dokonaniach dydaktycznych i działalności na rzecz otoczenia społecznego oraz o licznych, uzyskanych przez habilitanta, nagrodach za różne aspekty jego działalności akademickiej.”

W dyskusji dodano do opinii recenzentów, iż habilitant, poza zaangażowaniem w badania naukowe i międzynarodową współpracę, rozpoznawany jest jako świetny dydaktyk, a ponadto angażuje się we współpracę z otoczeniem społecznym, działa w Polskim Towarzystwie Psychologicznym, uczestniczył w akcjach społecznych w tym związanych z pomocą Ukrainie.

Komisja oceniła aktywność dydaktyczną, organizacyjną, ekspercką i popularyzatorską dr Krystiana Barzykowskiego jako w pełni zadowalającą.

KONKLUZJE OPINII PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RECENZENTÓW

Prof. Ewa Czerniawska: „Ocena osiągnięcia naukowego, pozostałego dorobku naukowo-badawczego, aktywności dydaktycznej, popularyzatorskiej, organizacyjnej i współpracy międzynarodowej dr Krystiana Barzykowskiego jest pozytywna. Jest on dojrzałym badaczem, aktywnym, rozpoznawalnym uczestnikiem międzynarodowego życia naukowego, autorem i współautorem licznych badań, i powstających dzięki nim publikacji, głównie w czasopiśmie z listy A MEiN. Prace te już są często cytowane. W mojej opinii, najważniejszy wkład dr Barzykowskiego do wiedzy psychologicznej, wynikający z publikacji ujętych w osiągnięciu naukowym, poza potwierdzeniem wcześniej opisywanych zależności, można ująć w następujących stwierdzeniach: (1) sformułowanie i przetestowanie koncepcji prognozy świadomości w wydobywaniu wspomnień autobiograficznych; (2) wykazanie względnej roli procesów automatycznych kontrolowanych oraz zamiaru dla przywoływania wspomnień; (3) ukazanie znaczenia monitorowania oraz przekonań na temat zamierzonego i mimowolnego przywoływania wspomnień; (4) wykazanie, że obciążenie poznawcze i hamowanie mogą odgrywać bardziej złożoną rolę w mimowolnym wydobywaniu wspomnień, niż jest opisywana w literaturze; (5) zaproponowanie istotnych i pomysłowych modyfikacji metod badania mimowolnych wspomnień autobiograficznych.

Osiągnięcie naukowe oraz całokształt dorobku dr Krystiana Barzykowskiego zdecydowanie spełniają wymagania określone w art. 219 ust 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Biorąc pod uwagę powyższe, z pełnym przekonaniem popieram wniosek o nadanie dr Krystianowi Barzykowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.”

Prof. Krzysztof Jodzio: „Podsumowując, ogólny bilans mocnych i słabych stron dorobku Kandydata ubiegającego się o stopień doktora habilitowanego wprawdzie nie jest imponujący, jednak ostatecznie skłania do pozytywnej konkluzji, że dorobek ten odpowiada wymaganiom określonym w art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku. Przedłożone przez dr Barzykowskiego osiągnięcie naukowe wnosi wkład w rozwój wiedzy i dyscypliny. Zatem **wniosek o przyznanie Panu Krystianowi Barzykowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia uważam za uzasadniony.**”

Prof. Maciej Karwowski: „Podsumowując, niezależnie od zgłoszonych wyżej uwag polemicznych, stwierdzam, że prace przedstawione jako osiągnięcie naukowe, jak również pozostały dorobek doktora Krystiana Barzykowskiego stanowią całkowicie przekonującą podstawę do poparcia wniosku o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia. W związku z tym, moja ocena jest jednoznacznie pozytywna.”

Dr hab. Maciej Haman: „Uzyskany po doktoracie dorobek naukowy dr Krystiana Barzykowskiego, w tym przedstawiony cykl 10 artykułów, wnosi istotny wkład do rozwoju dyscypliny psychologia, a dokładniej do ważnego obszaru badań psychologicznych, jakim jest pamięć autobiograficzna. Przedstawione przeze mnie bardzo krytyczne uwagi do jednej z publikacji habilitanta i mniejszej wagi zastrzeżenia do kilku innych, nie umniejszają znaczenia jego dorobku jako całości, który z dużym naddatkiem spełnia wymagania ustawowe. W związku z tym **jednoznacznie stwierdzam, że dorobek naukowy dr Krystiana Barzykowskiego w całości spełnia kryteria art. 219 ustawy z dn. 20 lipca 2018 „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” (Dz. U. 2020, poz. 85, z późniejszymi zmianami)** i popieram wniosek o nadanie dr Barzykowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.”

KONKLUZJA

Członkowie Komisji jednogłośnie stwierdzają, iż osiągnięcie naukowe dr Krystiana Barzykowskiego oraz całokształt jego dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego spełnia wymagania stawiane kandydatom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

Prof. dr hab. Piotr Oleś – przewodniczący